

Confesiuni

Nicolae Labiş

1

Mângâie-mi părul. Astăzi mi-i aspru şi sărat.
Aproape-ntotdeauna a fost la fel, îmi pare...
De colburi nins, cu vânturi şi ploi amestecat,
În zgura de la trenuri scăldat şi-n stropi de mare.

Ce larg mă simt şi lacom şi niciodată plin!
Sorb prin pupile lumea şi-n taină cu auzul,
Nepotolit ca-n faţa paharelor de vin
Ce-mi scapără-n mustaţă stropi limpezi ca hurmuzul.

Am strâns atâtea drumuri în mine ca pe-un ghem,
Tam-tamuri de copite în mine aspre sună,
Dar tot mi-i dor de ducă, spre mine încă chem
Acele panglici albe pudrate-n colb de lună.

Mă las purtat de focul aprins sub placa frunţii
Ca norii ce se lasă mânaţi de vijelii
Şi dornici să cunoască atingerea cu munţii,
Când trec prin brazi dau vamă şi rup din ei fâşii.²
Am fost stup de pofte şi de miere,
Îmi frângeam spre stele-n clinchet un genunchi,
Gândurile, mâinile ridicau tăcere
Şi melancolie densă şi putere
Spre multiplicata faţă ce mă cere

Pentru veşnicie, pentru înviere -
Veveriţe albe lunecând pe trunchi.
Pentru ce acestea toate le mai spun?
Inima-mi, putea-voi astfel s-o îmbun?

Ai venit când toamna soarele-şi sugea -
Astfel niciodată n-are să-i mai sugă
Razele-i lucide. - Şi asemenea
Soarelui, plecasem pletele, a rugă.

Ai tras podul, poarta. Şi zidiri roşcate,
Crenelări severe, ieder în apus,
Închizând atâtea fumuri inelate,
Purităţi de pâclă strânsă sub lăcate,
Şi vâltori de sânge cu ecou ce bate
În pereţi de clopot ceruit, să-noate
Au pornit; şi-n zarea zărilor s-au dus.

Și s-a stins în minte ultimul meu gând.
Parcă-mi ești alături încă. Până când?

Oh, dacă putea-voi iarăși să-mi dezdoi
Amândoi genunchii, cred că peste noi,
Mie semănându-mi, soarele și azi
Ar privi cenușa unde-ncepi să cazi
Neclintit ca-n vară din decisu-i unghi.

Dar pământu-mi leagă fragezii genunchi.3
Deci a venit și toamna cu palele-i tristeți
Și curg încete frunze și-s pașii mei înceți,
Pe-arginturile minții tresaltă întrebări,
Cum joacă pe icoană lumini de lumânări.

Și înghețate colburi pe vânt se zbat mereu.
Unui copil aseară i-au smuls înaltul zmeu,
Și-atârână astăzi zmeul de-un fir de telegraf
Atât de mort acolo și zdrențuit de praf.

Iar oamenii-s mai singuri mișcându-se-ntre ei,
Le-a pus pe fețe toamna un vinețiu polei
Și se crispează răsul puțin câte puțin...
Studentei, de acasă i s-a trimis un vin,

Eu am băut dintr-însul. Era un vin modest,
Ca mămăliga bună, ca pâinea de sub țeșt,
Și m-am gândit ce doruri adânci, ce tandru rit
A curs, în clipocirea acestui vin, topit,

Și ce reproșuri poate și nedormite nopți
Curg în lividul sânge al strugurilor copti,
Și vinul lăudându-l pleoapele mi-am strâns
Și nebăgat de seamă în mine surd am plâns.4
De ce-am crezut de-atâtea ori
Că-mi place-o floare numai dintre atâtea flori,
De ce-am crezut că o iubesc și-apoi
Găseam o altă floare cu foile mai moi?

Oh, cât de largă-i lumea: iubind și răspunzând
O caut și o mângâi fir după fir, pe rând,
Fără să-ntreb vreodată de și-a ivit doar mie
Gingașa crizantemă întreaga ei tărie.

S-o am întreagă-n mine, mi-ajunge doar o dată
Gingașa crizantemă să fie sărutată.
Mi-i dat de-aceea-n lume nicicând să nu fiu ram,
Ci alb noian de nour și liniște să n-am.5

Să observați că niciodată
N-am fost singur cu mine cum mulți au crezut.
Tot ce-am iubit, niciodată
N-am mistuit într-al timpului pașnic trecut.

Tot ce-am putut să privesc
Mi s-a părut din cale-afară
De crunt ori dumnezeiesc -
Nu i-am dat voie să moară.

Sub zenit
Am să fiu fericit
Când cineva,
Descifrându-mi litera și inima mea,
Va putea fi privit
Râzând, ori rânjind,
Ori plângând.